
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

A GYŐZTES
Jelenések könyve 2,8-11

2020. JANUÁR 12.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 56. zsoltár

Imádkozzunk: Fogadásunkat teljesítjük, Mennyei Atyánk mi is, most, amikor egybegyülekezünk ebben a hajlékban, Neved dicsőítésére, jótéteményeid elsorolására, hálaadásra és buzgó kérésre, hogy ne kelljen félnünk, mert velünk vagy, ígéreted és Igéd támogat bennünket. Ha tömlőbe gyűjtjük könnyeinket, ha számba vesszük mindazt, ami nyomorgatja életünket, és mindazokat, akik nyomorgatnak bennünket, bizony megrettenünk, de nem félünk, mert velünk vagy, igazságod, kegyelmed hűséged oltalmaz. Köszönjük, ahogyan eddig is megőriztél és megtartottál. Legkiváltképpen pedig azt, hogy minden nyomorúságban úgy vezetted lépteinket, hogy Hozzád találjunk, menedékkül, oltalmul, boldog bizonyosságul. És azt is köszönjük, hogy amikor jótéteményeidet ízlelgettük, akkor is dicsőséged ragyogott ránk, hogy hálás szívvel éljünk és világosságban járjunk szüntelen. Ezért a világosságért könnyörgünk most, Igédért, Szentlelked erejéért, s minden áldásodért, amit számunkra készítettél. Taníts a Krisztus útján járni, Hozzá ragaszkodni, Benne és Általa hűségesnek maradni. Őérette kérünk, hallgasd meg könnyörgésünket. Ámen

Textus: A Szmirnabeli gyülekezet angyalának pedig írj meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, aki halott volt és él: Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, akik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynehányat ti közületek a tömlőbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságotok. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Aki győz, annak nem árt a második halál. (Jelenések 2,8-11)

Hűség. A hét gyülekezetnek szóló levelek közül ma a másodikat olvastuk, a Szmirnai gyülekezethez írott levelet. S ebben a hűség meghatározó valóság, ez áll a középpontban: hűség. De előbb szólnom kell még arról is, ami a múlt elmaradt, ez pedig az Efézusi gyülekezetnek tett ígéret. Az Efézusi gyülekezethez így szól a gyülekezet Ura: „győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van.” (Jel 2,7) A második levél is ígérettel ér véget, olvasom újra: „akinek van füle, hallja, mit mond a lélek a gyülekezetnek, aki győz, annak nem árt a második halál.” (2,11) Aztán ahogy majd olvassuk tovább a leveleket, látni fogjuk, hogy mind a hét levél végén van egy ígéret, és mindenik ígéret így kezdődik: Aki győz..., vagy más fordításban: a győzedelmesnek... Egyszóval ez a hét gyülekezet harcban áll. Győzelemről akkor beszélhetünk, ha beállott a harc, s annak talán az elején vagy a közepén vagyunk, vagy már a végkifejlet felé haladunk. Minden harc kétséges, mert a kimenetébe kudarc is benne foglaltatik, de benne van a győzelemnek a lehetősége is. A gyülekezet Ura a hét gyülekezetnek egyen egyenként is azt ígéri, hogy ha győzedelmesek, ha győztesen vívják meg a harcot, annak jutalmát veszik. Itt most a Szmirnai gyülekezetnek – ismétlem – azt ígéri, hogy aki győz, annak nem árt a második halál. A múlt alkalommal felsoroltam a hét gyülekezetet, illetve a városokat, ahol éltek. Ezek a városok a mai Törökországban vannak, Kis-Ázsiában. Föl lehet rajzolni térképre láthatjuk, ha Efézusban indulunk - Efézusnak szól az első levél! - , aztán megyünk Szmirnába – második levél! - , aztán megyünk Pergamonba, onnan megyünk Thiatirába és így tovább, akkor egy félkörívét tettünk meg. Ez a régi 44-45-46-os római úton körülbelül 500-600 kilométer, mai autó utakon egy napi vezetés. Persze, ha az apostolok lován megyünk, gyalog, akkor ez 10-12 nap. A levelek azonban mindenik gyülekezethez szólnak, így, ha Efézusban kezdték olvasni, ők is hallották, hogy mi szól többieknek, és fordítva, a többiek is, hogy nekik mi szól. Hétszeres tehát az ígéret, még ha különböző valóságai is jelennek meg, és maga Jézus Krisztus is különböző módon szólítja meg a gyülekezetet.

Ezt igazolja, hogy az ígéret teljesedéséhez győzni kell. Tehát harc van. A régiek ezt úgy fejezték ki, hogy amíg Isten népe e földön él, addig küzdő egyház. Nem kell félni a szótól, bár a mi fülünkben már másképp cseng: ecclesia militans, militáns egyház. A mai közbeszédben, politikai beszédben, ha valakire azt mondjuk, hogy militáns, azt értjük rajta, hogy kardcsörtető, keresi a konfliktust; ez lehet egy ország, lehet egy társadalmi csoport, és lehetnek egyes emberek is. Emlékszem, amikor általános iskolás koromban a felső tagozatra már be kellett jönni a tanyai gyerekeknek, a fele militáns volt, mert életükben először jártak a faluban. Ilyenkor folyton bunyó támadt. A zavarban levő ember, kényszerhelyzetben (nem saját jókedvükből ballagtak be a bogárdi általános iskolába 7-8 kilométerről a tanyai gyerekek) militáns lesz. És azok lettünk mi is, falusiak: mit keresnek itt a tanyai gyerekek?!

De nem hinném, hogy a régiek ezért mondták volna az anyaszentegyházra, hogy militáns, mert a keresztyének folyton keresték volna a verekedés lehető-

ségét, provokálták volna a körülöttük lévő embereket, társadalmat, vagy mert olyan biztosak lettek volna a győzelemben. Inkább az a pontos kifejezés, ha az ecclesia militans mögé odahalljuk az ógyháznak egy másik kifejeését, ez pedig: ecclesia pressa – az elnyomott egyház, a nyomás alatt levő egyház. A lekióiban felolvasott 56. zsoltárban ezt mondja Dávid, hogy sokan nyomorgatnak engem. A nyomorgatás pedig jól kifejezi ezt: nyomják, agyonnyomják, presszió alatt van, prés alatt van. Ehhez fűzte hozzá Szent Ágoston – latinul is mondom, mert szép – uva eram, vino ero, azaz: szőlő voltam, megtapostak, présbe tettek, nyomorgattak – bor leszek. Szőlő voltam, bor leszek. Ez az egyház titka, ha nyomorgatják, ha üldözik, ha megtapossák, sarokba szorítják, áldás lesz belőle. A 2. század végén egy szintén Észak-Afrikai egyházatya, Tertullianus mondta, másfajta képpel: a mártírok vére magvetés. Most a Szmirnai gyülekezetnek az Első és az Utolsó így mutatkozik be: *aki halott volt és él*, elnyomták, de él, megölték, de él, üldözték, de győzött. Kérded ki az? Jézus Krisztus az!

És Ő, mint a gyülekezet ura, fel is sorolja a gyülekezet jellemzőit: tudom a te dolgaidat, mondja, nyomorúságodat, szegénységedet, hogy káromlások között élsz, hogy megtaposnak, hogy szenvedned kell, hogy tömlőcbe vetnek, hogy megpróbáltatásaid lesznek, tíz napig tartó nyomorúságod. A Jelenések könyvét olvasva, jól látjuk, hogy ez a tíz nap szimbolikus szám, s ha akarjuk, jelenthet tíz napot is, mert tíz napig sem jó szenvedni, sőt, egy napig, de tíz percig sem, mert a hitünk, a Krisztusba vetett bizodalunk, a hűségünk egyetlen másodperc alatt is összeomolhat. A *tíz nap* azonban János szimbolikus nyelvén a teljességet jelenti, egy teljes időszakot A-tól Z-ig, annak az első napjától az utolsó napjáig. Tehát a tíz a bekerekedését jelenti. Ez egy kerek szám. A Szmirnai gyülekezet nyomorgatott gyülekezet. Majd elmondom, miben jelentkezik ez a nyomorúság, de most előre szaladok az időben. Szmirna – török nyelven Izmir – mártírváros. Teljesedett a Jelenések könyvének a jövődölése. Polikarposz nevezetű püspöke, aki gyermekkorában hallotta János apostolt a szmirnai gyülekezetben prédikálni, a 140-150 között kitörő nagy keresztyén-üldözéseknek az első vértanúja volt. És látott mártírvért Szmirna a 20. században is. Az I. világháború zűrzavarában Törökország vérrel-pusztítással akarta megoldani az „örmény kérdést”, 1914-17 között több százezer örményt mészároltak le Szmirna városában és környékén. Mintha folyton teljesedne a jövődölés, amit a gyülekezet Ura küld a gyülekezetnek. Szmirna egyébként régi alapítású város, még egy félig mitológiai alaknak, Tantalosz királynak is itt van a sírja. (A „tantaloszi kínok” kifejezést mindnyájan ismerjük, a megragadhatatlan vágyat jelenti.) Az első keresztyén gyülekezetek megjelenése idején, a város önjogon pénzt verethetett, és a szmirnai pénzekre ez volt ráverve: szmirnai proton, azaz: Szmirna az első! Szerintük nem Efézus az első, pedig valójában Efézus volt az első, a nagy birodalmi város, 60-70 kilométerre Szmirnától. A múlt alaklommal hallottuk is, azzal az első várossal kezdődik a levelek sora. Ám a szmirnaiak azzal dicsekedtek, hogy ha nagyságban, létszámban nem is ők az első, de szépségben és pompában feltétlenül. Feljegyezték, hogy ha a római császárok Kis-Ázsiába látogattak, Szmirnát sosem hagyták ki. Diocletianus,

Decius, Trajánusz, a nagy római császárok mind meglátogatták ezt a gyönyörű, gazdag, tehetséges, pompás várost, ahol a keresztyéneknek a tíz napig tartó nyomorúságot azt kellett átélniük a keresztyéneknek, hogy a környezetükben mindenki elsőséggel, szépséggel, nagyszerűséggel, befolyással dicsekszik, de ők nem tudnak ezzel dicsekedni. És máris itt vagyunk a 21. században.

Ugye, halljuk mi is, itt e félig-meddig boldog, vagy boldognak gondolt vagy kötelező módon boldognak gondolni kellő Magyarországon is, hogy milyen szépen, békében élünk, felvirágzunk, nő a GDP, nő a kis ország nemzetközi befolyása, aztán gyorsan megkérdezzük tőlük: És ti, keresztyének, ti hol vagytok? Hol van a keresztyének befolyása, hol van a keresztyének gazdagsága? Ti mindenféle államsegélyre szorultok, körbe kalapoztok a világon, nektek milyen befolyásotok van egyáltalán? Hiszen sem erkölcsben, sem törvényhozásban, de még a saját gyerekeitek és unokáitok életére nézve nincs semmi befolyásotok. Csappanóban, fogyóban vagytok ti, keresztyének! Szeretnék ide, a templomba sípos orgonát beállítani. Nos, interneten látható, hogy manapság Európában több száz vagy talán több ezer gyönyörű templomi orgona eladó. Mert a templomot le fogják bontani, vagy a templomból kocsmá lesz, hát amit lehet, áruba bocsájtják. Igaz, éppen fordítva történik, ez a mi templomunk valaha étterem volt, mi templomot csinálunk belőle, de minket is kérdeznak: hol vagytok ti, keresztyének? Bezárják a templomaitokat, mondogatják, semmiféle különleges társadalmi befolyásotok nincs, esetleg felszólítanak benneteket, hogy csatlakozhattok, ha akartok, valami nagyon hasznos, üdvözítő társadalmi programhoz, és ha jól viselkedtek, meg is engedik nektek.

Hol vagyunk mi? A Jelenések könyve azt a különös kettős feszültséget hordozza, hogy amikor a gyülekezetekről olvasva a világ helyzetét is olvassuk, és fordítva. Ahogy felnyílnak a pecsétek, megszólalnak a trombiták, ahogy kiöntenek a harag csészéi, egyre csak a világ nyomorúságait látjuk, és az egyház szenvedéseit. Vagy ha mint itt, most Szmirnában, a világ a szép arcát mutatja – Szmirna az első, Szmirna a legszebb, Szmirna a leggazdagabb! –, ott sem olvassuk jól a keresztyének kapcsán: börtönbe mennek, semmibe veszik őket, nyomorúság vár rájuk. A gyülekezet Ura azonban így szól: tudom a te dolgodat, nyomorúságodat, szegénységedet – és gyorsan odaszúrja – *holott gazdag vagy!* Gazdag vagy lélekben, gazdag vagy hitben, gazdag vagy az üdvösség reményében, gazdag vagy erényekben. Akkor is, ha a világ másképpen méri a boldogságot, a sikert, és szerinte szegény és nyomorult vagy. Ez a Szmirnai gyülekezet külső nyomorúsága.

De van itt egy belső nyomorúság is, és erről is szólni kell. A gyülekezet Ura, Jézus Krisztus, aki lediktálja Jánosnak a levelet, olyan szót választ, amit maga János apostol is jól ismert, mert magának Jézus Krisztusnak, az Üdvözítőnek a szájából hallhattak az első tanítványok. És sokat ismételtük mi is: „szoros az a kapu, keskeny az az út, amely az üdvösségre vezet, és kevesen járnak azon”, mondja a Mester (Mt 7,14). *Keskeny* az az út, ezt így is lehetne fordítani, hogy az egy nyomorúsággal teli út, nagyon nehéz járni azon. Tehát nem azt jelenti a keskeny út, mint a Böszörményi úton, hogy a villamos, autó, bicikli jár a széles

úttesten, s mellette van két keskeny a járda a gyalogosoknak A keskeny út itt azt jelenti, hogy azon ügyel-bajjal lehet járni. Az az út a nyomorúságoknak az útja. Igen ilyen az üdvösségre vezető út, azon nincs sétalapp, kellemes sétálgatás, révedező bóklászás. Gyötrelmesen nehéz járni rajta. De az vezet az üdvösségre.

Jól ismerték ezt az első keresztyének is, és ennek csak egyetlen vonatkozását említem. Azt mondja Pál apostol Timóteusnak írt levelében, hogy az özvegyasszonyi tisztségre – volt ilyen tisztség a régi egyházban, nemcsak presbiterek voltak!) – csak olyanokat válasszanak, akik segítettek a nyomorultakon (1Tim 5,10). Nyomorult segített a nyomorulton! Az antik világnak nem voltak olyan intézményei, mint a modern kornak. Nem volt nyugdíj, nem volt özvegyi segély, nem volt törvényekbe foglalt kötelező társadalombiztosítás; aki özvegy lett, nyomorúságra jutott. De, aki nyomorúságában segít a nyomorulton, az méltó erre a tisztségre – mondja Pál.

Továbbá azt mondja Krisztus a Szmirnai gyülekezetnek, hogy szegénynek tartanak ugyan, de gazdag vagy. Neked mire telik? A keresztyén egyháznak mire telik? Időnként hallom itt-ott, máskor olvasom, hogyan gyalázzák az egyházat. Szóvá a pompás katedrálisokat, a cifraságot, az aranyat, az ezüstöt. Folyton vannak efféle megszólalások: el kell venni az egyházak vagyonát, szét kell osztani a szegényeknek! És minek egyáltalán az egyházra bármit is pazarolni?! Ilyenkor befelé mosolygok magamban, hogy na aztán abból, amit elvennének és szétosztának, talán jutna egy félnapra való a csóróknak, mert csórók vagyunk mi is -, mondjuk ki bátran. Nincs hadseregünk, nem tudunk parlamenti választást nyerni, még, mondjuk 80 ezer szavazatot sem tudunk megvenni magunknak, az sok pénzbe kerül, nem tudunk nagy országos médiát működtetni, nincsenek lobbiszervezeteink, akik dugdossák a politikusok zsebeibe a borítékot vagy a Nokias-dobozt, nincsen rakéta-kilövőnk, tudományos kutatóközpontunk, mi-egyebünk. Csórók vagyunk. És így tekintettek Szmirnában is a keresztyénekre. Még egyszer mondom: szmirnaian proton – a legszebb, legdicsőségesebb, leggazdagabb kis-ázsiai városban, ahova még a római császárok kötelezőnek érezték ellátogatni, s ott megfürödni a birodalom gazdagságában, nos, ott csak ennyit mondtak a keresztyénekre: csórók vagytok ti! De azt mondja Pál apostol a második Korinthusi levélben, amikor a macedóniai gyülekezeteket dicséri, akik adományokat gyűjtöttek a szegény és éhező jeruzsálemi gyülekezetnek, hogy ők, a macedóniai keresztyének is szegények, de jószívűen adakoztak és jószívűségük révén gazdagok lettek (2Kor 8,2), mert a Krisztus szegénységét és önfeláldozását követték, aki szegény lévén meggazdagított minket. (2Kor 8,9). És ez az evangélium legbensőbb értelme, tartalma is, ez Jézus programja: a szegényeknek jó hír hirdetik. (Mt 11,5)

Szmirnának káromlást is viselnie kell - mondja a gyülekezet Ura: káromolnak azok, akik azt mondják magukról, hogy zsidók, pedig nem azok. Ezt nagyon nehezen lehet magyarázni, és a mögöttünk levő kétezzer év szomorú történetei miatt, és keresztyének körében is fölbukkanó, rettenetes és utálatos antiszemitizmus miatt valóban nehezen is értjük, pedig voltaképpen egyszerű szó ez. A Jelenések könyve írásának idején Szmirnában is, Kis-Ázsiában is

és mindenütt, a keresztyének körében dicsőség volt. zsidónak lenni Dicsőség volt, mert ők voltak az első nép, övék volt az első szövetség, ahogy Pál apostol mondja a Római levélben, övék a szövetség, övék az ígéretek, övék a hit hősei. Tessék elolvasni a hit hőseiről szóló részt a Zsidókhöz írt levél 11. részében; a felsorolásban egyetlenegy gójt sem találni. Sőt, micsoda dicsőség az, amit János evangéliumában mond Krisztus: az üdvösség a zsidók közül támadt! (Jn 4,22). Szmirnában a keresztyének ellen hadakozók – az üldözők, elnyomók, tömlöcbe vetők, rágalmozók – azzal dicsekednek, hogy ők zsidók, de nem azok, csak ezt a titulust is, ezt a dicsőséget is, ezt a fényességet is magukra kerítik. Nem azok, hanem a sátán zsinagógája, akik hamis vallást követnek, és összekeverik az élő hitet a pogánysággal, egybeolvasztják a mindenséget teremtő egy Isten imádatát a bálványimádással, és büszkén pöffeszkednek ott, Kis-Ázsia legszebb városában és blaszfémiát mondanak Jézus Krisztusra, Istenre, reátok.

De te ne félj! Ez ennek a levélnek a fő üzenete! Ahogy majd olvasni fogjuk tovább a leveleket, hanem észre fogjuk venni, hogy a gyülekezet Ura semmiféle korholást nem mond a Szmirnai gyülekezetnek. S nem azért, mert vele elégedett, a többiekkel pedig nem, mintha valami esti, családi helyzetértékelést folytatna. Heten voltunk testvérek, szegény szüleimnek esténként értékelni kellett minket, hát nagy boldogság volt, hogy ha én – nem tudom, megtörtént-e valaha – nem kaptam feddést vagy korholást. Megcsináltam minden leckém, elvégeztem a kertben kirótt munkát, öcsém helyett elmentem a kútra vízért, tisztességgel köszöntem édesanyámnak, mikor megjöttem az iskolából, nem veszttem össze a szomszéd gyerekekkel; summa: dicséretet kaptam. A többiek meg? Nincs kész a lecke, én mentem más helyett vízért stb. A neveléshez tartozik, hogy az egyiket dicsérni kell, a többit meg fölzárkóztatni. De itt Krisztus a kívül és belül nyomorúságban levő Szmirnai gyülekezethez szól, s mondja: ne félj! *Ne félj azoktól, amiket szenvedned kell, hanem légy hű!*

És már nem is kell magyarázni, hogy mit jelent a hűség. Ez a hűség a Jézus Krisztusba vetett hit, sajátos vonatkozásban. Valaki egyszer mondta: lehet, hogy olykor meginog a hitem és elbizonytalanodom, de a Szentlélek erejében megtapasztalom, hogy hűséges tudok maradni. Lehet, hogy nem tudok mindenre rábólintani, és nem jár kézen fogva az értelmem és a hitem, és ahol az értelem nem tud átgázolni, ott nem kezd hidat építeni a hit sem, de a hűség, a végsőig tartó kitartás, ragaszkodás, a Krisztus iránti bizalom megmarad, és én csak azért vagyok megbízható! És ezért vagyok nyomorult is, azért nyomnak. Nemcsak üldöznek és el akarnak tüntetni a föld színéről, hanem mert lehet rám támaszkodni, és az is nyomás, rettentő prés. Hányszor van ilyen élethelyzetünk, mikor azt kívánjuk, hogy hagyjanak békén, ne akasszanak a nyakamba újabb koloncot, mert összeroskadok alatta, kipréselnek belőlem mindent. De ezt is elhordozni, ez a hűség. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját!

Idézzük föl Dávid zsoltárát! Azt mondja: Uram, gyűjtsd tömlöcbe könnyemet! A hűségesek sírnak, a megnyomorgatottak sírnak, hallják, hogy gyalázzák az Isten nevét, és sírnak, a belső gazdagságukat semminek veszik, hát sírnak. És azok is sírnak, akik ezt hallják: Ímé, a Sátán néhányat közületek tömlöcbe

fog vetni, hogy *ti* megpróbáltassatok. Tehát nemcsak azok szenvednek, akiket tömlőcbe vetnek, hanem azok is, akik szolidárisak velük, ők is sírnak. Sírnak azokért a keresztyén testvérekért, akiket ma üldöznek a világon. Sírnak, ahogy sírnak a szülők és nagyszülők is, ha látják, hogy gyermekük és unokájuk elhanyaglatik az igazi élettől. A hűség egyik legerősebb és legmegrendítőbb kifejezője a könny. Gyűjtsd tömlődbe könnyeidet! – mondja Dávid. De azt is mondja: nem félek! Mert ha maga Isten gyűjti tömlőjébe könnyeidet, vagyis, ha Isten elé állhatsz, és Benne bízhatom, akkor nem félek, mert nem a magam erejére, ügyességére támaszkodom, nem kikalkulált helyzetet ragadom meg, hanem az ígéretet adó Istenbe kapaszkodom!

Hogy van ma? Találós kérdést hagyok nektek, kedves testvérek, hogy érezzük a mai helyzetet. Valahol a világban pert indítottak egy keresztyén orvos ellen, mert imádkozott a pacienseivel. Valahol a mai világban kampányszerűen zárják be a keresztyén templomokat. Vajon, melyik történt Angliában, melyik történt Kínában? Mi itt, a kettő között vagyunk! Mégse félj azoktól, amik bekövetkeznek! És ha hallod, hogy közületek némelyeket a Sátán tömlőcbe vet, tudd, hogy ez azért történik, hogy te is megpróbáltass. A hét gyülekezetet egybe-tartozik. Nem mondhatja hát Efézus, hogy minek dicsekedett Szmirna! Szmirna sem mondhatja, hogy Laodicea messze van, mi közöm hozzá?! Mindenki hordja mindenkinek a terhét. Hűnek lenni, megbízhatónak lenni, hűnek lenni mindhalálig, reménykedni és bizakodni – ez a győzelem.

Egyszer egy idős lelkész meghallgatta az igehirdetésemet, aztán tett egy megjegyzést. Pistikém, mondta, gyönyörű volt a prédikációd, szépen elmagyaráztad a szavakat. Okos anekdotákat mondtál, pompásan fenntartottad a hangulatot! Csak a végén nem beszéltél egy szót sem arról, hogy miképpen megy végbe a hit harca. Nem voltál gyakorlatias, s nem mondtad el, hogyan lehet győzni. Most is nekem szegeződik a kérdés: hogyan lehet győzni, lehet-e győzni egyáltalán? Az volna a győzelem, hogy kibírjuk a terhelést, az volna a győzelem, hogy levonulunk a föld alá, az a győzelem, hogy álruhát öltünk magunkra és álcázott keresztyénként járunk a világban? Az volna a győzelem, hogy túlélünk? Az a győzelem, ami Magyarországon is történt a kommunizmus idején, hogy néhány szerencsétlen egyházvezető deklarálta a keresztyénséget a keresztyénség túlélése reményében? Az a győzelem, hogy paktumot kötünk azokkal, akik meg akarnak gyilkolni bennünket? Hogy lehet győzni, ha nem vagyunk militánsok, ha nincs fegyverünk, hadseregünk, nincsenek vezérlő tábornokaink, nincs Nagy Sándorunk, Napóleonunk? Hogy lehet győzni egyáltalán?

Nem lehet sehogy, kedves testvérek, csak egy módon. Csak úgy, ha figyelembe vesszük, hogy ki az, aki a gyülekezethez beszél. Az első és az utolsó szól itt, az, aki meghalt, és imé, él. Kérdezek ki az? Jézus Krisztus az! A Jelenések könyvében hétszer halljuk ezt a szót, hogy: aki győz... Mind a hét levél végén ez áll, ehhez van kötve az ígéret. De még másutt is halljuk ezt a szót. Amikor Jézus Krisztusról mondja a mennyei vének egyike: a győzött a Júda nemzetiségéből való oroszlán (Jel 5,5). És amikor a hűségesek ellen fellépő birodalmak vereségéről szól, ezt mondja: és a Bárány legyőzi őket, mert Ő uraknak Ura és

királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hűségesek is. (Jel 17,14) Te csak azért győzhetsz, mert Ő győzött, és ha Hozzá ragaszkodsz, győztes leszel. Ha hűséges leszel Hozzá, győzelmet aratsz, ha hű vagy a hűséggel, győztes leszel a győztessele. Ha kész vagy meghalni a Megfeszítettel, élni fogsz a Feltámadottal.

Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezetnek, a győztes mondja, aki győz, annak nem árt a második halál. Ámen

Imádkozzunk: A hűséges, az első és az utolsó, a kezdet és a vég, a győzedelmes Jézus Krisztus nevében jövünk most Hozzád, mennyei Atyánk. Megtartó kegyelmedért könyörgünk, hogy hűségesek maradhassunk, hogy Krisztus mellett maradhassunk, hogy minden körülmény között boldog hittel hihessünk és bizakodhassunk Benne. Akkor is, ha nyomorgatnak, akkor is, ha szenvedést látunk, akkor is, ha lekicsinyelnek, akkor is, ha káromlást szólnak ellenünk, akkor is, ha ítélő székekre rángatnak, akkor is, ha pusztá életünk felől is aggodalmaskodunk kell. És akkor is, ha nehéznek tarjuk a keskeny utat, amely üdvösségre vezet, ha elfogy a belső erő, a lelkünk késztetése, és a bátorságunk, hogy tovább járjunk a Krisztus útján. Óérette kérünk, erősítsd meg lépteinket, szilárdítsd meg hitünket, és ajándékozz meg a Feltámadott győzelmével és annak minden áldásával, hogy ne kelljen félnünk, hanem hadd éljünk az élet evangéliumának. Benned gyökerezik minden élet, Te vagy minden áldás forrása! Dicsőítünk, hogy Te kész vagy megajándékozni a Benned bizakodókat.

Áldásért könyörgünk azok számára, akiket betegségek gyötörnek, akik kétségbe vannak esve dűlőfélben levő életük miatt, akik gyászt és szomorúságot hordoznak szívükben, akik eltévelyedtek e mai világ zűrzavarában, akik nem bírják, és nem szenvedhetik a harcot, és akik meg sem tudják számlálni könnyeiket, de nem tudják Eléd vinni. Gyógyíts, vigasztalj, erősíts, bátoríts! Derítsd fel életünket. Könyörgünk népedért szerte e világon, ahol nem a belső, hanem a külső szegénység és nyomorúság nagy, de ott is, ahol a belső szegénység és nyomorúság nagy. Könyörgünk az üldözöttekért, és könyörgünk a megvetettekért. Könyörgünk a nyomorgatottakért, és könyörgünk azokért, akiket nem vesznek emberszámba. Add, hogy az érettük mondott imádságunk soha meg ne szűnjön. Taníts hűségesnek lenni másokért is. De magunkért is kérünk, hogy egyházunkban, gyülekezetünkben, legkiváltképpen pedig családunkban, a mieink körében hűséges tanítványai, követői lehessünk élet és halál Urának, a győztes Báránynak. Óérette hallgasd meg imádságunkat. Ámen